

Zgodnie z fińską Autoverolaki wartość pojazdów, które były używane przez okres krótszy niż trzy miesiące, nie ulega zmniejszeniu, lecz są one opodatkowane jak nowe pojazdy. Wartość pojazdu zaczyna się jednak natychmiast zmniejszać od momentu sprzedaży lub rozpoczęcia używania. Okoliczność, że pojazd używany młodszy niż trzy miesiące jest opodatkowany od takiej samej wartości jak pojazdy nowe narusza art. 90 WE. Również przewidziana w Autoverolaki regulacja, zgodnie z którą do używanych pojazdów mających od trzech do sześciu miesięcy stosowana jest skala według której wartość pojazdu w przypadkach gdy na rynku fińskim nie są dostępne pojazdy tego samego rodzaju ulega zmniejszeniu o 0,8 % miesięcznie narusza art. 90 WE, bowiem ta liniowa, wynosząca 0,8 % miesięcznie skala zmniejszania wartości nie gwarantuje, że pobrany podatek nie przekroczy w żadnym razie pozostałego podatku, który zawarty jest w zarejestrowanych już w Finlandii pojazdach.

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, str. 1.

(²) Dz.U. L 347, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 11 stycznia 2008 r. — Mono Car Styling SA w likwidacji przeciwko Dervisowi Odemisowi, Marcowi Bayardowi, Pietrowi Dimoli, Danielle Marra, Youssefowi Belkaidowi, Marie-Christine Henri, Philippe'owi Tistaertowi, Richardowi Toussaint, Alexandre'owi van Ruttenowi, François Cristantiellemu, Khalidowi Zariemu, Isabelle Longaretti, Luigiemu Deianie, Vincentowi Hellinxowi, Christophe'owi Novellemu, Domenicowi Castronovowi, Rachidowi Hittiemi, Albertowi d'Erricowi, Marcowi Quarancie, Primowi Perciemu i Giuseppe'emu Montapertowi

(Sprawa C-12/08)

(2008/C 79/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: Mono Car Styling S.A. w likwidacji

Druga strona postępowania odwoławczego: Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre van Rutten, François Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Christophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto d'Errico, Marco Quaranta, Primo Perci i Giuseppe Montaperto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 dyrektywy Rady 98/59 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (¹), który stanowi, że:

„państwa członkowskie zapewniają, że przedstawiciele pracowników i/lub pracownicy mogą korzystać z procedur administracyjnych i/lub sądowych w celu przestrzegania wykonywania obowiązków przewidzianych niniejszą dyrektywą”,

należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, że pracownik nie może kwestionować prawidłowości zastosowanej procedury informacji i konsultacji,

— z wyjątkiem sytuacji, w których powołuje się on na niespełnienie przez pracodawcę wymogów wymienionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit 2 tej ustawy,

— i o ile przedstawiciele personelu w łonie rady przedsiębiorstwa, a w jej braku — członkowie delegacji związkowej, a w jej braku — pracownicy, których należy poinformować i przeprowadzić z nimi konsultacje, zgłosili pracodawcy zastrzeżenia dotyczące spełnienia jednego lub większej liczny wymogów ustanowionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit drugi w terminie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w art. 66 [paragraf] 2 akapit drugi,

— i o ile zwolniony pracownik powiadomił pracodawcę listem poleconym, że kwestionuje on prawidłowość zastosowanej procedury informacji i konsultacji i domaga się przywrócenia do pracy [w terminie trzydziestu dni od dnia jego zwolnienia] lub od dnia, w którym zwolnienia nabrały charakteru zwolnienia grupowego?

- 2) Czy przy założeniu, że art. 6 dyrektywy Rady 98/59 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych można rozumieć w ten sposób, że nie sprzeciwia się on wydaniu przez państwo członkowskie przepisu, takiego jak art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, że pracownik nie może kwestionować prawidłowości zastosowanej procedury informacji i konsultacji, z wyjątkiem sytuacji, w których powołuje się on na niespełnienie przez pracodawcę wymogów wymienionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit 2 tej ustawy i o ile przedstawiciele personelu w łonie rady przedsiębiorstwa, a w jej braku — członkowie delegacji związkowej, a w jej braku — pracownicy, których należy poinformować i przeprowadzić z nimi konsultacje, zgłosili pracodawcy zastrzeżenia dotyczące spełnienia jednego lub większej liczny wymogów ustanowionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit drugi w terminie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w art. 66 [paragraf] 2 akapit drugi w terminie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w art. 66 [paragraf] 2 akapit drugi i o ile

zwolniony pracownik powiadomił pracodawcę listem poleconym, że kwestionuje on prawidłowość zastosowanej procedury informacji i konsultacji i domaga się przywrócenia do pracy w terminie trzydziestu dni od dnia jego zwolnienia lub od dnia, w którym zwolnienia nabrały charakteru zwolnienia grupowego,

taki reżim prawny zgodny jest z podstawowymi prawami jednostek, stanowiącymi integralną część ogólnych zasad prawa, których poszanowanie sąd wspólnotowy ma obowiązek zapewnić, a w szczególności z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności?

3) Czy sąd krajowy, przed którym toczy się spór między dwoma podmiotami — w niniejszej sprawie są nimi pracownik i były pracodawca — może odmówić stosowania przepisu prawa krajowego sprzecznego z uregulowaniami dyrektywy wspólnotowej, takiego jak art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, celem zapewnienia skuteczności innym przepisom prawa wewnętrznego, które w sposób prawidłowy transponują dyrektywę wspólnotową, takim jak przepisy zawarte w układzie zbiorowym pracy nr 24 z dnia 2 października 1975 r., który stał się powszechnie obowiązujący na podstawie dekretu królewskiego z dnia 21 stycznia 1976 r., lecz którego skuteczne zastosowanie uniemożliwia przepis krajowy niezgodny z dyrektywą wspólnotową — w niniejszej sprawie jest to art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r.?

4) 1) Czy art. 2 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r., a w szczególności ust. 1, 2 i 3 tego artykułu, należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 66 [paragraf] 1 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, iż pracodawca chcący spełnić ciężące na nim obowiązki w zakresie zwolnienia grupowego, jest jedynie zobowiązany przedstawić dowód na to, że zastosował się do następujących wymogów:

- 1) powinien przedstawić radzie przedsiębiorstwa, a w jej braku — delegacji związkowej, lub w jej braku — pracownikom pisemne sprawozdanie, w którym wyraża on swój zamiar dokonania zwolnienia grupowego;
- 2) powinien być w stanie przedstawić dowód na to, że w celu omówienia zamiaru dokonania zwolnienia grupowego zwołał on zebranie rady przedsiębiorstwa, a w jej braku — spotkał się z delegacją związkową, a w jej braku — przeprowadził spotkanie z pracownikami;
- 3) powinien umożliwić członkom rady przedsiębiorstwa reprezentującym personel lub, w braku rady przedsiębiorstwa — członkom delegacji związkowej, lub w braku tej ostatniej — pracownikom, przedstawienie argumentów lub kontrpropozycji w tej kwestii;
- 4) powinien przeanalizować pytania, argumenty i kontrpropozycje, o których mowa w pkt 3 powyżej i odpowiedzieć na nie.

- 2) Czy ten sam przepis należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak 67 akapit drugi ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, że zwolniony pracownik może kwestionować prawidłowość zastosowania procedury informacji i konsultacji tylko na tej podstawie, że pracodawca nie zastosował się do wymogów określonych w art. 66 [paragraf] 1 akapit 2, o którym mowa w pkt 1 powyżej?

(¹) Dz.U. L 225, str. 16.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 8 listopada 2007 r. w sprawie T-459/05 — MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessor-datenverarbeitung und Mikroprozessorlabor przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 stycznia 2008 r. przez MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessor-datenverarbeitung und Mikroprozessorlabor

(Sprawa C-17/08 P)

(2008/C 79/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor (przedstawiciel: adwokat W. Göpfert)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono w nim żądania zawarte w skardze do Sądu,
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 19 października 2005 r. w sprawie R 1059/2004-2, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu zarzucono zaskarżonemu wyrokowi błędną wykładnię art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94.